

No heu notat a vegades en els nostres interlocutors un alè que és altament repulsiu?

De segur que ho haureu sentit sovint, i que us obliga a abreujar una conversa, tot i que us sigui precis continuar-la.

Molt sovint l'halitosi (que així s'anomena l'alè mal olent) ve d'un trastorn del ventre; d'altres de no netejar-se bé la dentadura; però moltes d'altres ve del nas, i aquesta causa serà la que comentarem en el present article. Donarem un cop d'ull a la conformació general del nas, per tal de comprendre'n millor el mecanisme.

Esquemàticament podem dir que el nas està format per dues fosses que poden comparar-se a dos amples corredors separats entre si per un embà; format aquest per ossos i tendrums, normalment ha d'ésser llis.

Cada fossa nasal té una paret externa en la qual trobem tres sortints ossis que s'anomenen cornets (superior, mig i inferior); a voltes n'hi ha un de supernumerari. Normalment aquests sortints ossis tenen una mida suficient perquè, juntament amb la bona conformació de l'embà, deixin passar l'aire de l'exterior amb tota llibertat.

L'aire espirat, té la propietat d'expulsar les secrecions de les fosses nasals, així com l'aire inspirat en passar per elles, agafa la calor i la humitat que necessita per arribar en bones condicions als pulmons. L'aire inspirat, al mateix temps, aprofita els pèls i el moc del nas per a desfer-se de la pols que l'acompanya. S'ha comprovat també, que el moc nasal és un destructor dels microbis de l'aire (bactericida). D'altres funcions normals del nas no en parlarem avui, per no ésser adients a la qüestió que tractem.

Tot el que hem dit fins ara és normal, però veiem amb bastanta freqüència individus amb les fosses nasals més amples que d'ordinari per haver-se atrofiat els cornets i la seva mucosa, i llavors l'aire espirat en trobar el corredor de sortida massa ample, perd molta part de la seva acció d'expulsar les secrecions del nas, i facilita llur estancament. Conseqüència d'això és que aquestes secrecions estancades formen unes crostes que s'enganxen a la mucosa de les fosses nasals, crostes que es tornen d'un color verdós i que en acumular-se fan que hom tingui dificultats en respirar, tot i tenir el nas més ample del normal.

El moc es treu moltes vegades per la boca, davant la impossibili-

tat de poder-se mocar. Tot això molesta a qui ho té, però el símptoma més desagradable és la mala olor (cacòsmia), que no la sent el malalt sinó els qui el volten. Una particularitat a assenyalar és que aquesta malaltia té preferència pel sexe femení i en joves sempre.

La mala olor no es pot confondre de tan repulsiu; s'ha comparat a la de les xinxes aixafades.

El consell que hem de donar-vos, és que us lliureu d'aquesta mala olor, que fa allunyar del vostre costat persones que potser hi voldríeu tenir sempre. És a propòsit d'això que em ve a la memòria un cas viscut. Es tractava d'una jove de 17 anys, molt enamorada del seu promès; després d'un any de veure's cada dia, començà a fer-li visites més espaciades i al cap de poc temps, pretextant tenir molta feina, acabà per anar-hi solament una vegada cada vuit dies. La noia tenia tanta confiança amb el seu promès, que li creia tot el que li deia i per això no el culpava. El xicot se'n va anar al Servei Militar i a la segona lletra que li envià, li parlà amb tota claretat, i li digué que el motiu de no visitar-la cada dia no fou la feina, sinó que notava al seu costat l'halitosi (alè mal olent) i li molestava extraordinàriament aquest defecte; acabava la lletra dient-li: «posa't en cura, puix mentre tinguis això, no podria casar-me amb tu». Tot seguit la noia va fer el possible per a guair la seva molèstia i encara que va necessitar un tractament llarg, el més interessant és que als pocs dies de fer els següents rentats podia passar-se hores seguides rodejada de tothom sense que li notessin cap mala olor.

Heus ací la manera de fer-se els rentats amb profit:

En un litre d'aigua bullida i una mica més calenta que tèbia, s'hi posa una cullerada grossa de bicarbonat de sosa i una cullerada petita de sal de cuina; es posa això en un irrigador usual i es penja de manera que quedi a una alçada d'un pam per damunt del cap (per més comoditat el pacient estarà assegut); a l'extrem de la goma de l'irrigador es posa una oliva nasal que pot ésser de vidre, ebonita, etc., i llavors, tirant el cap una mica endavant i tenint la boca oberta, es deixa passar el corrent d'aigua tot posant l'oliva nasal en direcció horitzontal (de davant a darrera), mai de dalt a baix; l'aigua entrant per una fossa surt per l'altra i arrossega d'aquesta manera les secrecions purulentes que hi ha. Fent-ho així (d'un a dos rentats diaris), us veureu sempre lliures del que més us molestava a vosaltres i a qui estés al vostre costat.

UNA CAUSA DE REPULSIÓ PERSONAL

per DOLORS JO

HIGIA
CENTRO DE ESPECIALIDAD